

Č. 11.545.

Policejní věci. — Řízení správní: * Je nezákonné, odsoudí-li odvolací stolice v zemi České a Moravskoslezské odvolatele pro jinou skutkovou podstatu, než pro kterou byl odsouzen stolicí první.

(Nález ze dne 15. listopadu 1934 č. 3855.)

V ě c: Vilibald K. v Ů. a Valtr R. v P. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezy okr. úřadu v Dubé z 24. září 1932 byli st-lé uznáni vinnými přestupkem § 1 resp. § 8 min. nař. z 26. února 1917 č. 79 ř. z., jehož se dopustili tím, že dne 6. dubna 1931 nesli v průvodu na náměstí v D. velké prapory, nemajíce k jich nošení zvláštního potřebného povolení, a byl každý z nich odsouzen k pokutě 100 Kč, pro případ nedobytnosti k sedmidennímu vězení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvoláním podaným proti uvedeným trestním nálezům, pozměnil je však ve výroku o vině, vysloviv, že st-lé dne 6. dubna 1931 spolu s jinými stejně oděnými osobami za zpěvu různých písní s prapory pochodovali městem D. ve vojensky formovaných skupinách, čímž ohrozili na veřejném místě veřejný pořádek a klid, a že tím je dána skutková podstata přestupku 2. odst. čl. 3 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. — Dále uvedl žal. úřad v nař. rozhodnutí, že přestupek je prokázán seznáním četnictva, úředním zjištěním, částečně i výpovědí Dra Jindřicha P. a vlastním doznáním obviněných a že vzhledem k takto pozměněnému a upravenému výroku o vině staly se bezpředmětnými námitky odvolání, zabývající se skutkovou podstatou pozastaveného jednání. Konečně pak vyslovil žal. úřad, že přestupek promlčen nebyl, že trest byl uložen v mezích zákonné sazby a jest přiměřený a že mění trestní nález i ve výroku o trestu v tom směru, že trest, na jehož výši a způsobu se ničeho nemění, se ukládá dle 1. odst. čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, musil se nss nejprve zabývatí otázkou, relevovanou také ve stížnosti, zda jde o rozhodnutí podle § 5 zák. o ss konečné. Nss odpověděl na tuto otázku kladně, uváživ, že nař. rozhodnutí vydal zem. úřad jako úřad odvolací a že podle 2. odst. čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb. z takového rozhodnutí další odvolání přípustno není. Stížnost ovšem vytýká, že výrok, kterým se st-lé odsuzují za přestupek 2. odst. čl. 3 org. zák., byl učiněn teprve žal. zem. úřadem, přehlíží však, že výrok ten nevydal zem. úřad jako instance první, nýbrž jako instance odvolací, jak výslovně uvedl ve svém rozhodnutí.

Nss, dospěv k závěru, že nař. rozhodnutím byla věc vyřízena ve správním řízení s konečnou platností, obrátil zřetel k námitce, spatřující nezákonnost v tom, že žal. úřad založil nař. rozhodnutí na jiné skutkové podstatě než stolice první. Rozvádějíc tuto námitku, uvádí stížnost, že je sice právem zem. úřadu jako stolice odvolací, aby se uchýlila od vý-

roku I. stolice, že však výrok změněný II. stolicí musí se vždy vztahovati na týž předmět, po případě na totéž chování. Podle názoru stížnosti není možno, aby okr. úřad uložil trest za určité chování a zem. úřad prohlásil, že se obvinění tohoto trestného činu nedopustili, že však se chovali jinak závadně a že se jim ukládá trest za toto jiné závadné chování.

Nss uznal toto stanovisko stížnosti za správné.

Účelem opravného řízení jest, aby výrok nižší stolice byl přezkoumán stolicí vyšší, neboť opravným prostředkem domáhá se strana u vyšší stolice odstranění újmy, která jí podle jejího mínění byla způsobena aktem stolice nižší. Z tohoto účelu opravného řízení plyne, že odvolací stolice se musí držeti v rámci věci vyřízené výrokem I. stolice, jinými slovy *causa decidendi* musí býti v obou nalézacích stolicích identická, a nemůže se proto rozhodnutí vyšší stolice týkati něčeho, o čem v I. stolicí rozhodováno nebylo. Jen tehdy, je-li tento požadavek, tkvící v podstatě řízení opravného, splněn, lze říci, že vyšší úřad jako stolice rekursní rozhodoval v mezích své instanční příslušnosti.

Není ovšem zákonné překážky, aby — jak vyslovil nss v nál. z 11. října 1932 č. 10.735, Boh. A 10.064 — ve správním řízení trestním odvolací stolice podřadila skutkovou podstatu trestného činu pod jinou trestní normu, než jak učinila I. stolice, pokud ovšem tímto postupem není situace st-lova zhoršena. Odporuje však povaze odvolacího řízení, když II. stolice opustí zcela skutkovou podstatu, ze které vyšel trestní nález I. stolice, a založí svoje rozhodnutí na skutkové podstatě zcela jiné. Potom již nelze mluvit o tom, že II. stolice na základě podaného odvolání přezkoumává výrok I. stolice, nýbrž nutno dospěti k závěru, že vybočuje z mezí své instanční pravomoci.

V konkrétním případě byli st-lé I. stolicí odsouzeni pro přestupek min. nař. č. 79/1917 ř. z. za to, že dne 6. dubna 1931 nesli v průvodu na náměstí v D. velké prapory, nemajíce k jich nošení zvláštního potřebného povolení. II. stolice uznala st-le vinnými přestupky 2. odst. čl. 3 zákona č. 125/1927 Sb. za to, že dne 6. dubna 1931 spolu s jinými stejně oděnými osobami za zpěvu různých písní a s prapory pochodovali městem D. ve vojensky formovaných skupinách, čímž ohrozili na veřejném místě veřejný pořádek a klid. Ze srovnání obou těchto výroků je zřejmo, že II. stolice položila svému rozhodnutí za základ zcela jinou skutkovou podstatu než I. stolice. Tímto postupem byl podle toho, co bylo pověděno výše, porušen zákon, a musilo proto býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zákona o ss, aniž bylo lze zabývatí se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 11.546.

Pojištění nemocenské: I. Je podstatnou vadou, jestliže úřad, zkoumaje základ pojistné povinnosti podle § 1 zák. č. 117/1926 Sb., omezí se na zkoumání písemné smlouvy, aniž výsledkem stran vyšetřil pravý obsah smlouvy mezi stranami uzavřené. — II. Základem nemocenské pojistné povinnosti podle § 1 zák. č. 33/1888 ř. z. jest, aby osoba, o kterou jde, byla ve služebním poměru ve smyslu § 1151 o. z. o.,